

Een kerstverhaal

De Kerstman is weer in het land. Ook bij de kleine Ramon thuis staan veelkleurige pakjes onder de kerstboom te wachten op gretige kinderhanden. Al dagen onderzoekt hij met nieuwsgierige ogen de vormen. Nee, ze verraden geen Disney-beesten of een mp3-speler. En al helemaal geen elektrische step.

Met de dag wordt Ramon onrustiger.

Zijn ouders laten natuurlijk niks los. Een tienjarig ventje moet leren geduld te hebben. Aldus zijn vader. Ook zijn moeder vindt het nodig om lessen te verbinden aan het naderende feest. Vergezeld van een ondeugende glimlach vuurt ze het ene spreekwoord na het andere op hem af.

Leuk vindt hij de dagen voor kerst dus allerminst. Een nare tijd is het. Niks geen gezelligheid. Vervelende aanbellerij, meer kan hij er niet van maken.

Maar zoals dat gaat met wachten, eens komt er een einde aan. En zo nadert kerstavond...

Het regent. Door de met kunstsneeuw bijna dicht gespoten ramen ziet Ramon het water met bakken naar beneden komen. Triest wordt hij ervan. Waar blijft toch die

witte kerst waar zijn ouders altijd zo enthousiast over vertellen? Hij heeft er nog nooit eentje meegemaakt. Uiteraard heeft zijn vader ook dit jaar weer de slee ingevet. Om het geluk te tarten, waarschijnlijk.

Daar zitten ze dan met zijn drieën. Moeder heeft kaarsen aangestoken. Kerstliedjes schallen door de boxen. Kerstkaarten hangen met gouden linten aan drie van de vier wanden. Kerstkransjes staan op tafel. Als hij er een wil pakken, krijgt hij een preek te horen: 'Rustig aan Ramon, Kerstmis duurt nog twee dagen!'

Ongeduldig kijkt hij naar wat er onder de kerstboom ligt. Kom op met die cadeautjes, ik heb er dagen naar moeten kijken...

Zijn vader neemt het woord. Kerstmis is een bijzondere tijd. De hele wereld heeft vrede. Blablabla.

Zijn moeder doet er nog een schepje bovenop. 'Rustende jagers jagen niet!'

Wat ze daarmee bedoelt, ontgaat Ramon. Maar de toon kent hij maar al te goed. Hij knikt begripvol.

Zijn vader staat op en pakt het eerste cadeau voor zijn zontje.

Voorzichtig opent hij het. Niet te gretig, want dan krijgt hij weer een standje... Oei, een wollen trui. Hij houdt de groene jeukfabriek omhoog. De eerste teleurstelling van de avond. Er zullen er nog wel een paar volgen, daar twijfelt hij nu niet meer aan. Hij probeert dankbaar te kijken. Zijn ouders glimlachen trots.

Het tweede cadeautje is ook niet veel soeps. Boekensteunen. Het bruggetje is snel gemaakt, zo dadelijk zullen vast en zeker een paar boeken volgen.

En inderdaad, uit een zilverkleurig pakket haalt hij een stapeltje Prisma-woordenboeken tevoorschijn. Kijk, zijn moeder heeft er ook een spreekwoordenboek bijgedaan – ‘jong geleerd is oud gedaan,’ denkt hij bij zichzelf.

Hij schuift de boeken tussen de kunststof steunen. Om te laten zien dat hij de boodschap begrijpt.

Het vierde pak is het grootste dat onder de boom ligt. IJshockeyschaatsen? Nee, helaas. Hij tovert twee gekke apparaten tevoorschijn. Wat is dit? Iets met metaal en riemen...

Zijn vader begint hard te lachen. ‘Ja, wat zou dat nu toch zijn?’ Hij pakt de twee gekke dingen uit Ramons handen en doet alsof hij ze onder zijn eigen schoenen bindt... Het zijn een soort springveren. Wat moet hij daar nu mee?

Zijn moeder weet het wel. ‘Een gezonde geest zit in een gezond lichaam!’

Volgens zijn vader kan hij er wel een meter mee de lucht in.

Shit zeg, wat zullen zijn vriendjes zeggen van die belachelijke cadeaus. Die hebben natuurlijk allemaal leuke dingen gekregen...

Ramon staat op en bedankt zijn ouders. Daarna haalt hij op zijn kamer de kaarten die hij op school voor zijn ouders heeft geknutseld.

Tussen de vele glitters leest zijn moeder: ‘Gezelligheid kent geen tijd.’

Op die van zijn vader heeft hij gewoon ‘Een zalige kerst’ geschreven. Niets bijzonders, maar zijn ouders zijn er oprecht blij mee. Hij mag nog een kerstkransje pakken.

Tring!

Zijn moeder kijkt naar haar man. Ze verwachten toch niemand...

Triing!

Zou er iets gebeurd zijn? Vader loopt naar de deur. Ramon rent naar het raam. Het is nog altijd hondenweer. Niemand te zien.

Zijn vader komt weer binnen. In zijn handen heeft hij een witte doos. 'Dit stond voor de deur op de grond.' In grote letters staat er *Ramon* op geschreven. Vader zet het cadeau op tafel. 'Van wie zou dat zijn?'

Moeder weet het ook niet. Ramon tilt de deksel op. Alle drie kijken ze in de doos...

Twee vechtende negers? Ja, twee vechtende negers! Ze dragen alleen een zwembroek. Hun lijven zijn ingesmeerd met olie of iets dergelijks. Ze glimmen als kerstballen. Ramon ruikt een sterke geur. Hij kijkt angstig naar de twee worstelaars. Kijk, de ene trekt de andere op de grond en probeert een houdgreep. De andere neger maakt zich los en staat op. En opnieuw kletsen ze op elkaar.

Ramon houdt helemaal niet van vechten. Hij is bang aangelegd. Wanneer hij op de speelplaats wordt uitgedaagd, maakt hij zich altijd snel uit de voeten.

'Vast en zeker een cadeau van ome Frans', concludeert zijn vader.

Ramon kan het niks schelen van wie het komt, hij wil het in elk geval niet. Hij schuift de doos brutaal van zich af.

Zijn moeder corrigeert hem. 'Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken, jongen.'

Hij volhardt, hij houdt niet van vechtende negers.

‘Wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd’, probeert zijn moeder nog.

Nee, nee en nog eens nee! Hij wil het akelige cadeau niet. Weg ermee!

Zijn vader zet de doos in de kast. Hij zal morgen ome Frans wel bellen en vertellen wat voor een ontevreden neefje hij heeft!

Het maakt geen indruk. Het blijft nee.

Voor straf moet hij vroeg naar bed.

Als hij de volgende dag de kamer binnenkomt, staat de doos op tafel. De deksel ligt ernaast. Voorzichtig kijkt hij erin. De negers worstelen nog altijd. Onvermoeibaar proberen ze elkaar tegen de grond te werken.

Ramon sluit de doos en gaat op de bank zitten, ver weg van de ruziemakers. Hij pakt de afstandsbediening en zapt net zolang tot hij een tekenfilm vindt.

Wat een akelig cadeau zeg. Ome Frans probeert hem altijd te pesten. Waarom eigenlijk? Misschien omdat hij zelf geen kinderen heeft.

Vader komt naast hem zitten. Waarom is hij toch zo ondanikbaar? Vechtende negers zijn toch leuk! Ramon houdt zijn mond.

Zijn vader begint nu te drammen. Hebben ze hem zo opgevoed? Nee toch zeker! De jongen moet bijna huilen. Hij kan er toch ook niks aan doen dat hij niet van vechten houdt. Maar hij durft het niet tegen zijn vader te zeggen.

‘Jongen, van die twee nikkers kun je veel leren. Je moet hun tactieken maar eens goed bestuderen.’

Zijn moeder komt binnen. ‘Ja Ramon, die zwarten kunnen vechten als de besten. Nu je jong bent, kun je daar je voordeel mee doen. *Oude beren dansen leren, is zwepen verknoeien.*’

Het wordt hem te veel. Huilend rent hij naar zijn kamer. Zijn ouders achter hem aan. Zo hebben ze het niet bedoeld. En: waarom is hij dan verdrietig?

Snikkend vertelt Ramon dat hij de negers niet wil. Maar waarom dan? Daarom! *Daarom!*

Vooruit dan maar, het is immers het feest van de vrede. Ze zullen ome Frans bellen en hem vragen om het cadeau terug te halen. Misschien kan hij er iemand anders een plezier mee doen.

Het duurt even voordat ome Frans opneemt. Zijn vader wenst zijn broer een zalige kerst... Hè?! Uit de telefoon komen vreemde geluiden. De televisie staat aan, maar Ramon kan ze duidelijk horen. Het lijkt wel gekrijs.

Zijn vader houdt de hoorn van zijn oor af. Het akelige geluid houdt aan. Moeder probeert iets tegen ome Frans te zeggen, maar ze komt er niet doorheen.

Ieeeh! Ieeeh! Oe! Oe! Oe!

Vader vertrekt hals over kop naar zijn broer.

Met zijn moeder kijkt Ramon naar Annie. Vorig jaar hebben ze de film ook al gezien, maar een goede haan kraait volgens zijn moeder tweemaal. Ze probeert Ramon gerust te stellen door mee te neuriën met de liedjes. Ook wiebelt ze veel te nadrukkelijk met de benen en stoot hem daar-

bij regelmatig bemoedigend aan. Hij wordt er alleen maar zenuwachtiger van...

Wat zou er met ome Frans aan de hand zijn? Is hij ziek? Vast en zeker... Maar wacht eens even, dan is het cadeau misschien helemaal niet van hem! Maar van wie dan wel?

Het veel te vrolijke weesmeisje danst over het scherm. De kale man probeert haar na te doen. Een gênante vertoning. Oppassen nu, zo meteen glijdt ze uit en kun je heel even onder haar rokje kijken...

Het gele onderbroekje is inderdaad een halve seconde te zien. Ramon voelt dat hij vuurrood wordt. Zijn moeder heeft het gelukkig niet in de gaten, die zit vrolijk mee te deinen met het mierzoete *Tomorrow, tomorrow, I love you tomorrow*.

Zijn vader blijft lang weg. Moeder gaat in de keuken 'wat lekkers halen'. De doos met de vechtende negers staat nog op de grote tafel.

Ramon loopt er voorzichtig naartoe. Op een meter afstand blijft hij staan. Nu weet hij het, de negers ruiken naar die wielrenner van wie hij in de zomer een handtekening heeft gekregen. Die met die dikke kuiten.

Hij hoort een zacht gestommel. De negers liggen vast en zeker op de bodem van de doos te worstelen. Zal hij een kijkje nemen? Nee, dat durft hij niet... Kom op lafaard, even kijken kan geen kwaad! Goede moed is half teergeld! – hij probeert zichzelf op te peppen met een van zijn moeders spreekwoorden. Het moet iets krachtigs zijn, want het gaat over moed.

Met kloppend hart schuift hij de deksel voorzichtig opzij...

De glimmende negers zitten op de knieën, achter elkaar. De zwembroeken hebben ze naar beneden gestroopt. De achterste maakt stotende bewegingen. De voorste heeft zijn mond wijd open en... hij heeft een harde plasser!

Geschrokken doet hij de doos weer dicht. Zijn hart klopt in zijn keel. Die neger heeft een harde plasser!

Snel gaat hij weer op de bank zitten.

‘Jongen, wat zie je wit?’ Zijn moeder geeft hem een stukje kerststol. Hij hoeft zich toch geen zorgen te maken over ome Frans. Pappa komt zo en die heeft vast en zeker een verklaring voor de gekke geluiden. Waarschijnlijk is er gewoon iets niet in orde met de kabelaansluiting. Dat gebeurt wel vaker. Dan stoort de lijn.

Zijn moeder gaat naast hem zitten. Op de televisie begint opnieuw een kerstfilm. Deze heeft hij nog niet eerder gezien. Ramon probeert het verhaal over een gestolen hertje te volgen, maar het lukt niet. Hij is nog altijd van streek. Een harde plasser!

Vader komt binnen, voordat het hertje is teruggevonden. Hakkelend vertelt hij over ome Frans.

Er is een dokter aan te pas gekomen. Ome Frans rende als een dolle op handen en voeten door het huis. Hij schreeuwde daarbij alleen maar *ieeee!* en *oe!* Volgens de dokter waren het ‘oerwoudgeluiden’. Ome Frans moest meteen worden ‘opgenomen’.

Vader loopt naar de doos en tilt de deksel op. De negers worstelen dat het een aard heeft.

‘Deze nikkers komen vast en zeker van ome Frans.’ Met

een vinger tikt hij tegen een van de vechtersbazen. Die valt omver. De ander helpt zijn tegenstander overeind en gaat weer in de vechtstand staan. En jawel, de gladde lijven kletsen weer op elkaar. 'Die nikkers deugen toch nergens voor!'

Ramon snapt er niks van. Waarom maakt ome Frans oerwoudgeluiden? Is hij gek geworden? Zou het mischien door die negers komen? Dat moet haast wel...

In een flits wordt hem duidelijk wat hem te doen staat. Die harde plassers moeten dood!

's Nachts kruipt de jongen uit zijn bed. Hij sluipt over de gang naar de woonkamer. Zachtjes sluit hij de deur en knipt een schemerlamp aan. De geur van gedoofde kaarsen hangt nog in de ruimte.

De doos met die zwarte klootzakken staat op tafel. Wacht maar vuilakken, mijn oom een beetje gek maken, ik zal jullie krijgen...

Hij kijkt in de doos. Geen harde plasser dit keer. De nikkers zijn zo te zien opnieuw in een spannend gevecht verwikkeld. Waar halen ze de energie vandaan?

Nu hij heeft besloten ze te doden, is hij vreemd genoeg niet meer bang voor ze. Die negers moeten godverdomme bang zijn voor *hem*.

Het gevecht duurt en duurt maar. Ramon begint de strijd te volgen. Hij pakt een stoel en gaat er eens rustig voor zitten. Met zijn ellebogen leunt hij op de tafel. Wie zal er winnen? Waarschijnlijk niemand, ze zijn al zo lang bezig...

Op het ene moment ziet het ernaar uit dat die ene gaat winnen, maar dan komt die andere weer terug. Het patroon herhaalt zich, keer op keer.

Ramon laat een dikke klodder spuug vallen op het kale hoofd van de verliezende partij. Maar nee, de plakkerige waterval leidt de nederlaag niet in. De neger laat de dikke sliert rustig van zijn lijf glijden. De ander wacht even en doet ondertussen strekoefeningen.

De negers beginnen Ramon behoorlijk te irriteren... Hij herinnert zich weer wat hem te doen staat. Maar hoe moet hij dat aanpakken? Hij heeft nog nooit iemand doodgemaakt. Hij kijkt om zich heen.

Zijn oog valt op een aansteker. Zal hij ze in lichterlaaie zetten? Nee, dat is te gevaarlijk. Stel dat het huis in brand vliegt.

Een mes uit de keuken halen?

Wacht, hun dood moet natuurlijk een kerstoffer zijn. Anders wordt ome Frans niet beter. Hij moet de verraders doden met een symbool van de vrede...

Hij kijkt naar de kerstboom. Bovenop torent een indrukwekkende piek. *Die* zal hij gebruiken! *Daarmee* gaat hij die nikkers doorboren!

Maar de boom is wel twee meter hoog! Met een stoel zal hij het niet redden, hij is klein voor zijn leeftijd...

Natuurlijk! Daar in de hoek liggen die gekke springveren!

Het duurt een tijdje voor hij ze onder zijn blote voeten heeft gebonden. De stugge riemen schuren over zijn huid. Het is niet anders, hij moet zijn oom redden!

Hij probeert te gaan staan. Dat lukt wonderwel. Nu huppen! Ook dat gaat niet verkeerd. Langzaam veert hij omhoog. Hup, hup, hup.

Gelukkig maakt het springen nauwelijks geluid, zodat zijn ouders niks merken. Hup, hup, hup, richting kerstboom. Met zijn lichaam veert hij mee. Hoger en hoger gaat het... Nog een stukje... Hij strekt zijn arm... Hup, hup, hup, en... hebbes! Met een ruk trekt hij de piek van de boom.

Wat een prachtig cadeau, die springveren! Ramon ziet er een teken in. Alles klopt. Dit kerstfeest zal onvergetelijk worden. Hij zal de Grote Redder zijn. Hij komt vast en zeker in de krant. Niemand op school zal hem nog durven uitdagen.

De jongen staat voor de doos. De negers zitten weer op de hurken, met afgestroopte broeken, achter elkaar.

Die harde plasser van jou zal ik wel klein krijgen!

Met een ferme stoot doorboort hij de rug van de achterste neger. De piek glijdt er vrij gemakkelijk in en doorboort ook de voorste neger. De bebloede punt steekt uit diens buik.

Een meegesleurd sliertje engelenhaar kleurt rood.

De negers zijn toch niet zo sterk als hij dacht. Traag vallen ze om. Het is alsof hij naar een film kijkt. Zo traag vallen de negers om.